

Άουγκουστ Στρίντμπεργκ

Αποσπάσματα από έργα του, αναρτημένα στην σελίδα

eimaistahaimou.blogspot.gr/2012/02/august-strindberg-1849-1912-1907_07.html

Από τη "ΣΟΝΑΤΑ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ" - γ' μέρος (μτφ.
Άσπα Τομπούλη)

...

Φοιτητής: Πές μου - γιατί οι γονείς σου κάθονται χωρίς να λένε λέξη εκεί μέσα;

Κόρη: Γιατί δεν έχουν να πουν τίποτα. Ο ένας δεν πιστεύει αυτά που λέει ο άλλος. Ο πατέρας είπε κάποτε: "Τι ωφελεί να μιλάμε αφού ο ένας δεν μπορεί να ξεγελάσει τον άλλον;"

Φοιτητής: Αυτό είναι τρομερό.

Φοιτητής: Ξέρεις τι σκέφτομαι για σένα;

Κόρη: Μη μου πεις. Αν μου πεις θα πεθάνω.

Φοιτητής: Μα πρέπει. Αλλιώς θα πεθάνω εγώ.

Κόρη: Μόνο στο τρελοκομείο λένε οι άνθρωποι αυτά που σκέφτονται.

Φοιτητής: Το ξέρω. Ο πατέρας μου πέθανε σε τρελοκομείο.

Κόρη: Άρρωστος ήταν;

Φοιτητής: Όχι δεν ήταν άρρωστος. Ήταν μόνο τρελός. Έκανε μία και μοναδική κρίση. Και θα σου πω γιατί την έκανε. Όπως όλοι μας, είχε και κείνος έναν κύκλο - γνωριμιών. Τους αποκαλούσε φίλους - λέξη εύχρηστη και πρακτική. Βέβαια ήταν σκέτοι απατεώνες - όπως οι περισσότεροι άνθρωποι. Αλλά είχε την ανάγκη να μιλάει σε κάποιον, δεν άντεχε τη μοναξιά. Κανένας δεν λέει τι γνώμη έχει για τον άλλο. Ούτε και ο πατέρας το έκανε. Ήξερε ότι ήταν υποκριτές και διπλοπρόσωποι. Αλλά ήταν σοφός άνθρωπος. Είχε αγωγή, φερόταν πάντα ευγενικά. Ώσπου ήρθε εκείνη η μέρα...

...Το νερό που μένει για πολύ καιρό σιωπηλό και στάσιμο σαπίζει. Το ίδιο συμβαίνει και σ' αυτό το σπίτι. Κάτι έχει σαπίσει εδώ μέσα. Όταν σε είδα για πρώτη φορά να περνάς την πόρτα του σπιτιού σου νόμιζα ότι βρέθηκα στον Παράδεισο. Στεκόμουν εκεί, εκείνο το κυριακάτικο πρωινό και προσπαθούσα να διακρίνω κάτι μέσα στο σπίτι...

...Πού βρίσκεται η αγνότητα; Ή η ομορφιά; Μόνο στα λουλούδια και στα δέντρα... και στο μυαλό μου κάθε φορά που ντύνομαι με τα κυριακάτικά μου. Πού βρίσκεται η πίστη και η τιμή; Στα παραμύθια και στα παιδικά παιχνίδια. Πού μπορώ να βρω κάτι, το οτιδήποτε που θα εκπληρώσει την υπόσχεσή του; Μόνο στη φαντασία μου!...

Από το "ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΤΖΟΥΛΙΑ"

...

Δις ΤΖΟΥΛΙΑ: ... Έλα μαζί μου. Δεν μπορώ να ταξιδέψω τέτοια μέρα μόνη μου. Για σκέψου μόνο - την ημέρα του Αη - Γιαννιού, σ' ένα πνιγηρό τραίνο, να στριμώχνεσαι μ' ένα σωρό κόσμο που σε τρώει με τα μάτια του και να περιμένεις ώρες ολόκληρες σε σταθμούς ενώ θέλεις να φύγεις, να φύγεις... Όχι δεν μπορώ! δεν μπορώ... Κι ύστερα - οι αναμνήσεις - οι αναμνήσεις τ' Αη Γιαννιού στα παιδικά μου χρόνια με την εκκλησία στολισμένη με κλαριά σημύδας και κουφοξυλιάς, το μεσημεριανό τραπέζι στρωμένο για φίλους και συγγενείς και το απόγεμα στο πάρκο, μουσική, χορός, παιχνίδια, Ω... όσο μακριά κι αν φεύγεις, σ' ακολουθούνε οι αναμνήσεις, τρυπώνουν από παντού και μαζί η θλίψη, η μεταμέλεια!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Θα 'ρθω μαζί σας - αλλά τώρα, στη στιγμή, πριν είναι πολύ αργά. Εμπρός πάμε.

Δις ΤΖΟΥΛΙΑ: Ετοιμάσου λοιπόν. (παίρνει το κλουβί).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κι όχι αποσκευές για να μην προδοθούμε.

Δις ΤΖΟΥΛΙΑ: Ναι, σωστά. Μόνον όσες μπορούμε να πάρουμε μαζί μας στο βαγόκι.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (παίρνοντας το καπέλο του) Τι είναι αυτό; Τι διάβολο έχει εκεί μέσα;

Δις ΤΖΟΥΛΙΑ: Ο σπίνος μου είναι. Δεν θα 'θελα να τον αφήσω.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ω, για τ' όνομα του Θεού! Θα κουβαλάμε κι ένα κλουβί μαζί μας. Παράτα το.

Δις Τζούλια: Είναι το μόνο πράγμα που θέλω να πάρω μαζί μου. Είναι το μόνο ζωντανό πλάσμα που μ' αγαπά αφότου η Λιάνα με πρόδωσε. Γιάννη, μην είσαι τόσο σκληρός - άσε με να το πάρω μαζί μου.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Αφήστε το εδώ σας λέω και μη φωνάζετε τόσο θα σας ακούσει η Χριστίνα.

Δις ΤΖΟΥΛΙΑ: Όχι, δεν τ' αφήνω σε ξένα χέρια. Θα προτιμούσα να το σκοτώσω.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Εντάξει. Δώστε το σε μένα να του στρίψω το λαιμό.

Δις ΤΖΟΥΛΙΑ: Να μην πονέσει μόνο. Σας παρακαλώ να μην το πονέσετε. Δεν θα το αντέξω.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Εγώ το αντέχω. Δώστε το σε μένα.

Δις ΤΖΟΥΛΙΑ: (παίρνοντας το πουλί απ' το κλουβί, το φιλάει). Ω, μικρή, φτωχή ψυχούλα! Θα μου πεθάνεις τώρα για χάρη της κυράς σου;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Να χαρείτε αφήστε τώρα τις σκηνές. Εδώ πρόκειται για το μέλλον σας, για τη ζωή σας. Ας βιαστούμε! (αρπάζει το πουλί απ' τα χέρια της, παίρνει το μαχαίρι του κρέατος, προχωρεί προς το ξύλο, που λιανίζουν τα κρέατα. Η Δις Τζούλια γυρίζει τις πλάτες). Θα 'πρεπε να είχατε μάθει να σφάζετε κοτόπουλα παρά να μου πυροβολείτε στο βρόντο με το πιστόλι... (δίνει μία με το μαχαίρι) και τότε δε θα λιποθυμούσατε με μια σταγόνα αίμα.

Δις ΤΖΟΥΛΙΑ: (κραυγάζοντας). Σκότωσέ με! Σκότωσε και μένα! Εσύ που σφάζεις ένα αθώο πλασματάκι χωρίς να σε νοιάζει διόλου. Ω, σε μισώ, σε σιχαίνομαι. Αίμα μπήκε τώρα ανάμεσά μας. Κατάρα στην ώρα που σήκωσα τα μάτια μου απάνω σου! Κατάρα στην ώρα που μ' έπιασε στη μήτρα της η μάνα μου.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι βγαίνει με τις κατάρες; Έλα πάμε!

Δις ΤΖΟΥΛΙΑ: (Σα να τραβιέται από το αίμα και προχωρεί προς το ξύλο όπου σφάχτηκε ο σπίνος της). Όχι δε φεύγω τώρα. Δε μπορώ! Πρέπει να ιδώ - Σσ! Ένα αμάξι είναι έξω! (ακροάζεται ενώ τα μάτια της είναι στυλωμένα αδιάκοπα στο ξύλο και στο μαχαίρι το ματωμένο). Νόμισες πως δεν μπορώ να δω αίμα; Νόμισες πως είμαι έτσι αδύναμη; Ω πώς θα το 'θελα να ιδώ το αίμα σου, τα μυαλά σου χυμένα πάνω σ' αυτό το ξύλο. Όλα τα ανδρικά σου μέλη να κολυμπάνε μέσα στο αίμα. Ω, θα μπορούσα να έπινα μέσα από το καύκαλό σου, πόσο θα χαιρόμουνα να τσαλαβουτήσω τα πόδια μου μέσα στα σπλάχνα σου και να φάω την καρδιά σου έτσι καθώς θα την ξεροτηγάνιζα. Θάρρεψες πως σ' αγαπώ γιατί η μήτρα μου τρελάθηκε και θέλησε το σπόρο σου. Και νομίζεις πως θα κρατήσω το έμβρυό σου μέσα στα σπλάχνα μου και θα το θρέψω με το αίμα μου - να το γεννήσω και να πάρω τ' όνομά σου! Και ποιο είναι τ' όνομά σου; Σίγουρα δε θά 'χεις όνομα! Και να γίνω εγώ η Κυρία του Πορτιέρη ή η Κυρία του Σκουπιδιάρη! Σκύλε εσύ, με το λουρί μου γύρω στο λαιμό σου, εσύ λακέ, που έχεις τα οικόσημά μου στα μανικέτια σου. Εγώ να σε μοιραστώ με τη μαγείρισσα μου, να γίνω αντίζηλος της δούλας μου! Ωχ! Νόμισες πως είμαι μια δειλή και θα 'θελα να το σκάσω μαζί σου. Όχι, τώρα θα σταθώ εδώ κι ας χαλάσει όλος ο κόσμος!... Θα γυρίσει ο πατέρας μου - θα βρει το συρτάρι του σπασμένο - και τα λεφτά του παρμένα! Θα χτυπήσει το κουδούνι - αυτό εκεί πάνω - δυο φορές για το λακέ του - ύστερα θα ειδοποιήσει την αστυνομία και γω θα του τα πω όλα. Όλα! Ω, να τελειωναν

έτσι όλα αυτά! Αν μπορούν ποτέ να τελειώσουν! Ναι, θα του 'ρθει αποπληξία και θα πεθάνει. Έτσι θα τέλειωναν όλα και θα 'ρχότανε η γαλήνη, η γαλήνη - η αιώνια ανάπαυση! Και τα οικόσημα θα σπάσουν πάνω στο φέρετρο οι τίτλοι θα εξαλειφθούν και ο γόνος του δούλου θα ριχτεί μέσα σ' ένα ορφανοτροφείο για να δρέψει τις δάφνες του νεροχύτη και να τελειώσει στη φυλακή!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έτσι μπράβο, Δεσποινίς Τζούλια! Να, που μιλά τώρα το βασιλικό σου αίμα! Έτσι χώσε ξανά το μυλωνά μέσα στους σάκκους του!...

** : από μετάφραση του Πέλου Κατσέλη ("Δωδώνη", 1977)

από το "ΟΝΕΙΡΟΔΡΑΜΑ" - Α'.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ:

...

Φωνή: Τι βλέπεις κόρη μου;

Κόρη: Βλέπω πως όλα είν' όμορφα!... Λευκές κορφές και γαλανά νερά,
πράσινα δάση και χρυσά χωράφια!...

Φωνή: Η Γης είν' όμορφη, όπως τα πάντα που έπλασε ο μεγάλος Βράχμα!
Μα ήταν πιο όμορφη στο πρώτο των καιρών ξημέρωμα! Ύστερα κάτι
έλαχε... σαν κάποιο παραστράτημα... ή κάποιο σάλεμα τροχιάς... Κάποια
ανταρσία ή έγκλημα, που δεν μπορούσαν να μείνουν ατιμώρητα!

...Κόρη: Φεύγω, Πατέρα! Μα έλα κι εσύ!...

Φωνή: Όχι, καλή μου! Κάτω εκεί δεν μπορώ ν' ανασάνω.

Κόρη: Το σύννεφο κυλά!... Βουλιάζω! Πέφτω! Πνίγομαι!... Δεν είν' αγέρας
π' αναπνέω, μα υγρασία και καταχνιά! Βαραίνουν πάνω μου και με τραβούν
όλο πιο χαμηλά!... Σίγουρα η Γη δεν είναι η πιο καλή από τις σφαίρες τ'
Ουρανού!...

Φωνή: Δεν είναι η πιο καλή μα μήτε κι η χειρότερη. Τη λένε Σκόνη.
Στροβιλίζεται κι αυτή όπως κι οι άλλες σφαίρες. Συχνά ζαλίζει τους

κατοίκους της, και τους κρατάει μετέωρους ανάμεσα στην Ανοησία και στην Τρέλα!... Κόρη μου, θάρρος!... Δεν ειν' για σένα παρά μια δοκιμασία!... Μα χρειάζεται θάρρος!...

Κόρη: Πέφτω, Πατέρα...

ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΩΤΗ

...Αγνή: Αλήθεια! Δε μου λες, γιατί τα λουλούδια ψηλώνουν όταν ρίξει κανείς κοπριά;

Τζαμάς: Επειδή σιχαίνονται την κοπριά. Κι άλλο δεν συλλογιούνται παρά πώς να πάνε πιο μακριά απ' αυτήν, κατά τον ήλιο. Για ν' ανθίσουν κι ύστερα να μαραθούν.

ΕΙΚΟΝΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

...Αγνή: Είναι πολύ δύσκολο να βγει κανείς από τον πύργο. Έχει ολόγυρά του εφτά χαντάκια. Μα θα τα καταφέρουμε, μη σε νοιάζει. Το Θεσ με την ψυχή σου, ε;

Αξιωματικός: Να πω την αλήθεια... δεν ξέρω. Έτσι κι αλλιώς, θα υποφέρω. Κάθε καινούργια μας χαρά την πληρώνουμε με καημό δυο φορές πιο μεγάλο. Εδώ που ζω δεν είμαι ευτυχισμένος. Μ' αν χρειαστεί ν' αγοράσω τη λευτεριά μου, θα την πληρώσω τριπλά - με αντάλλαγμα τη

λύπη. Αγνή, το ίδιο μου κάνει κι αν μείνω σε τούτη τη φυλακή - φτάνει να σε βλέπω.

Αγνή: Και τι βλέπεις σε μένα;

Αξιωματικός: Την ομορφιά, που είναι η αρμονία του σύμπαντος. Υπάρχουν επάνω σου γραμμές που δεν τις βρίσκει κανείς παρά μονάχα στην τροχιά των αστεριών, στον ήχο μιας χορδής που τρέμει, στο ρυθμικό κυμάτισμα του φωτός... Αγνή, είσαι ένα παιδί τ' ουρανού.

Αγνή: Κι εσύ είσαι παιδί τ' ουρανού.

Αξιωματικός: Αν είναι έτσι, γιατί τότε να φροντίζω τ' άλογα και τους σταύλους και να καθαρίζω την κοπριά;

Αγνή: Για να νιώσεις τον πόθο να φύγεις απ' αυτά.

Αξιωματικός: Τον πόθο τον έχω νιώσει... Μα για να φύγω αποδώ - είναι ολόκληρη ιστορία.

Αγνή: Είναι χρέος σου να γυρέψεις τη λευτεριά και το φως!

Αξιωματικός: Χρέος μου!... Μήπως η ζωή αναγνώρισε ποτέ το δικό της χρέος απέναντί μου;

Αγνή: Γιατί το λες αυτό; Θαρρείς πως σ' έχει αδικήσει η ζωή;

Αξιωματικός: Ναι ήταν άδικη... πολύ άδικη...

ΕΙΚΟΝΑ ΤΡΙΤΗ

...Πατέρας: Λοιπόν, είναι σοβαρό; Σε νιώθω - Θα συλλογιέσαι τα παιδιά μας.

Μητέρα: Αυτά ήταν όλη μου η ζωή... η χαρά μου κι η θλίψη μου...

Πατέρας: Χριστίνα, συγχώρεσέ με... Για όλα.

Μητέρα: Καλέ μου, τι έχω να σου συγχωρέσω; Εσύ να με συγχωρέσεις... Τυραννούσαμε ο ένας τον άλλον... Και για ποιο λόγο; Μήτε το ξέρουμε. Μα δεν μπορούσαμε να κάνουμε κι αλλιώς. Άσ' τα ας μη μιλάμε πια!... Να εδώ είναι τα καθαρά ασπρόρουχα των παιδιών. Ν' αλλάζουν δυο φορές τη βδομάδα, την Τετάρτη και την Κυριακή, κι η Λίνα να τους κάνει καλά το μπάνιο τους - ολόκληρο μπάνιο. Φεύγεις;

ΕΙΚΟΝΑ ΠΕΜΠΤΗ

...Δικηγόρος: ... Μα το χειρότερο ξέρεις τι είναι; Να χωρίζω συζύγους. Είναι σαν να βγαίνει μια κραυγή απ' τα σπλάχνα της Γης και να φτάνει ίσαμε τον ουρανό. Μια κραυγή προδοσίας ενάντια στην πρωταρχική δύναμη, ενάντια στην πηγή του κάθε καλού, ενάντια στον έρωτα... Ε, λοιπόν καταλαβαίνεις, κι όταν ακόμα έχουν γεμίσει μυριάδες χαρτιά μ' αμοιβαίες κατηγορίες, φτάνει να βρεθεί ένας καλός άνθρωπος που να πιάσει τον έναν απ' τους δυο αντιδίκους απ' τ' αυτί και να τους κάνει χαμογελώντας αυτή την απλή ερώτηση: Τι σου 'χει κάνει ο άντρας σου; Ή η γυναίκα σου;... Και θα ιδείς πουν εκείνη ή εκείνος δε θα μπορέσουν ν' απαντήσουν τίποτα - κανένα σοβαρό επιχείρημα. Κάποια φορά, θαρρώ, η αιτία ήταν ένα

λάχανο, μίαν άλλη φορά μια παρεξηγημένη κουβέντα. Και τις περισσότερες φορές, ένα μεγάλο τίποτα...

... Λες πως θα μπορούσε να με λογαριάσει κανένας για φίλο του, όταν είμαι εγώ που μαζεύω όλα τα καθυστερημένα χρέη της πόλης; Τι τυραννία να 'σαι άνθρωπος!...

Από το Ονειρόδραμα (Γ' .)*

ΕΙΚΟΝΑ ΟΓΔΟΗ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Ο μικρός κοιμάται;

ΑΓΝΗ: Ναι, επιτέλους κοιμήθηκε.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ(γλυκά): Τα κλάματά του διώχνουν την πελατεία.

ΑΓΝΗ (ευγενικά): Τι μπορούμε να κάνουμε;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Τίποτα.

ΑΓΝΗ: Αν παίρναμε ένα μεγαλύτερο διαμέρισμα;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Δεν έχουμε χρήματα.

ΑΓΝΗ: Μπορώ ν' ανοίξω το παράθυρο; Σκάω μέσα σ' αυτόν τον μολυσμένο αέρα.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Αν ανοίξεις θα παγώσουμε!

ΑΓΝΗ: Είναι φρίκη!... Ίσως να καθάριζα το πάτωμα στο γραφείο σου;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Δεν είσαι αρκετά γερή για τέτοιες δουλειές. Ούτε κι εγώ άλλωστε. Κι η Χριστίνα είναι απασχολημένη. Πρέπει να κολλάει - πρέπει να βουλώσει και την παραμικρή χαραμάδα. Σ' ολόκληρο το σπίτι, στο ταβάνι, στους τοίχους, στα πατώματα...

ΑΓΝΗ: Ήμouνα διατεθειμένη να αντιμετωπίσω τη φτώχεια, μα όχι και τη βρώμα!

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Η φτώχεια έχει πάντα μια δόση βρώμας.

ΑΓΝΗ: Είναι χειρότερα απ' ό,τι είχα φανταστεί!

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Όχι, δεν είναι χειρότερα. Μπορούμε ακόμα να φάμε.

ΑΓΝΗ: Να φάμε τι;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Τα λάχανα είναι φτηνά. Είναι όμορφα και θρεπτικά.

ΑΓΝΗ: Είναι όμορφα για κείνους που τους αρέσουν. Εγώ τα σιχαίνομαι.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Γιατί δε μου το 'πες ποτέ;

ΑΓΝΗ: Γιατί σ' αγαπούσα... Κι ήθελα να θυσιάσω τα γούστα μου για χάρη σου.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Πρέπει λοιπόν κι εγώ να θυσιάσω την αγάπη που έχω για τα λάχανα... Οι θυσίες μας πρέπει να 'ναι αμοιβαίες.

ΑΓΝΗ: Και τι θα φάμε λοιπόν; Ψάρια; Εσύ δεν μπορούσες να τα βάλεις στο στόμα σου.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Κι είναι κι ακριβά!

ΑΓΝΗ: Όλα είναι πιο δύσκολα απ' ό,τι νόμιζα.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Το βλέπεις;... Και το παιδί, που θα 'πρεπε να μας φέρνει κοντά, σαν μια ευλογία - μας οδηγεί στο χαμό.

ΑΓΝΗ: Αγάπη μου! Πεθαίνω μέσα σ' αυτό τον μουχλιασμένο αέρα, μέσα σ' αυτό το δωμάτιο που βλέπει σε μια σκοτεινή αυλή, μ' αυτά τα κλάματα του μωρού κι αυτές τις ατέλειωτα άγρυπνες νύχτες, και μ' όλους αυτούς εκεί έξω, που μουγκρίζουν, που τσακώνονται και που κατηγορούν ο ένας τον άλλον!... Θα πεθάνω εδώ μέσα!

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Κακόμοιρο λουλούδι, δίχως αέρα και φως!

ΑΓΝΗ: Και λες πως άλλοι είναι χειρότερα από μας;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Φυσικά. Εγώ είμαι ένας άνθρωπος που τον ζηλεύει όλη η γειτονιά!

ΑΓΝΗ: Και λες πως άλλοι είναι χειρότερα από μας;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Φυσικά. Εγώ είμαι ένας άνθρωπος που τον ζηλεύει όλη η γειτονιά!

ΑΓΝΗ: Όλα θα 'ταν κάπως υποφερτά, αν μπορούσα να φέρω λίγη ομορφιά μέσα στο σπίτι.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Ξέρω τι εννοείς: ένα λουλούδι!... Θα 'θελες ένα λιοτρόπι, δεν είν' έτσι; Μα το λιοτρόπι κοστίζει λεφτά - όσο έξι λιτρες γάλα ή τέσσερα κιλά πατάτες.

ΑΓΝΗ: Θα μπορούσα και να μην τρώω καθόλου, φτάνει να 'χα ένα λουλούδι.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Υπάρχει μια ομορφιά που δεν κοστίζει τίποτα, και που είναι τρομερό να τη στερείται ένας άνθρωπος που έχει αισθήση της πραγματικής ομορφιάς.

ΑΓΝΗ: Και ποια ομορφιά είναι αυτή;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: ΑΝ στη πω, θα θυμώσεις.

ΑΓΝΗ: Έχουμε συμφωνήσει να μη θυμώνουμε ποτέ.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Έχουμε συμφωνήσει... Ναι! Όλα θα πάν καλά, αν δε φτάσουμε στις μικρές... τις κοφτερές εκείνες λέξεις που ματώνουν... Μας ξέφυγε ποτέ καμιά;

ΑΓΝΗ: Όχι - ούτε και θα συμβεί.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Ποτέ - όσο θα εξαρτάται από μένα.

ΑΓΝΗ: Λέγε, λοιπόν!

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Να!... Όταν γυρίζω σπίτι, το πρώτο πράγμα που κοιτάζω είναι οι κουρτίνες (Πηγαίνει στο παράθυρο και τις διορθώνει.) Πώς κρέμονται;... Αν είναι τσαλακωμένες, στραβές, δεμένες με κουρέλια - φεύγω. Ή ρίχνω μια ματιά στις καρέκλες. Αν είναι όλες ταχτικά βαλμένες στη σειρά - μένω. (Τοποθετεί μια καρέκλα κοντά στις άλλες του τοίχου.) Κατόπι παρατηρώ τα κεριά στα καντηλέρια. Αν είναι στραβά, θα πει πως κι όλο το σπίτι είναι στραβό. (Διορθώνει ένα κερί στο κομοδίνο.) Αυτή είναι η ομορφιά, αγαπητή μου, που δεν κοστίζει τίποτα.

ΑΓΝΗ, σκύβει το κεφάλι: Όχι λέξεις κοφτερές, Άξελ - σε παρακαλώ!

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Μα δεν ήταν...

ΑΓΝΗ: Ήταν!

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Όχι που να πάρει ο διάολος!...

ΑΓΝΗ: Τι τρόπος!

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Με συγχωρείς, Αγνή. Μα έχω τόσο υποφέρει κι εγώ από την ακαταστασία σου, όσο κι εσύ από τη βρώμα, που λες! Θα 'χα μάλιστα αναλάβει εγώ το νοικοκυριό, αν δεν φοβόμουνα μη σε θυμώσω. Θα το θεωρούσες προσβολή! Ουφ! Ας μη μιλήσουμε άλλο, συμφωνείς;

ΑΓΝΗ: Τι κουραστικό και τι δύσκολο που 'ναι να 'μαστε σύζυγοι!...Είναι το πιο δύσκολο πράγμα στον κόσμο! Θέλει ιδιοσυγκρασία αγγέλων.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Έτσι θαρρώ κι εγώ...

Η μετάφραση του "Ονειροδράματος" είναι του Αλέξη Σολομού και είναι από την έκδοση της "Δωδώνης" - Μικρή Θεατρική Βιβλιοθήκη, 1986